

[Glistrup]

rundt og laver, var der al mulig grund til at skære denne udgift væk.

Den socialdemokratiske ordfører var blevet så aldeles fascineret af et enkelt led i den mangfoldige argumentation, der er i bemærkningerne, at han sagde, at selv om han ikke kunne lide det led i argumentationen, måtte det fastnagle vismændene, så man måtte bevare dem til evig tid. Det var dog en mærkelig uselvstændig måde at tage stilling til et forslag på. Hvis man synes, at forslaget tekst er forkert, skal man selvfølgelig tage afstand fra det, og hvis man synes, forslaget tekst er rigtig, skal man sige ja til det, uanset hvad argumentationen er. Jeg beklager – og det kan sikkert den socialdemokratiske ordfører være enig med mig i – at den socialdemokratiske ordfører i dag ikke hed Per Hækkerup, for jeg tror nok, at så havde ordførertalen været en noget anden end den, vi hørte fra hr. Ivar Nørgaard.

Det, man ikke kunne lide, var, at man fra fremskridtspartets side har den samlede vurdering, at vismændene i deres hele holdning, i hele deres måde at argumentere på, er afhængige af regeringen, og det skyldes i og for sig nok mere, om man så må sige, at vi taler hver sit sprog, for man foregiver jo i hvert tilfælde, at der skulle være en modsætning mellem f.eks. den nuværende regering og den tidligere regering, og hvis man derfor sådan mere taler i retning af, hvad de konservative mener, siger man, at så er man da selvstændig i forhold til den socialdemokratiske regering, som sad engang.

Men det er jo slet ikke det, der er fremskridtstanken med det. Vi opfatter det ærligt talt som ét fedt, om man har den ene eller den anden regering, og jeg mener i og for sig ikke, at der er nogen væsentlig forskel med hensyn til økonomien på socialdemokratiet, venstre, de konservative, SF, og hvad der nu ellers er herinde.

Men det, vi mener, når vi siger, at de er afhængige af regeringen, er, at de kører og kører i de baner, som disse forældede partier med deres forældede økonomiske opfattelser med meget stor sikkerhed har vist ikke løser nogen som helst økonomiske problemer. Her bliver vismændene ved med år efter år at køre rundt inden for dette lille verdensfjerne hjørne, som altså repræsenteres af socialdemokratiet og firkløverpartierne, i stedet for simpelt hen, når man skal skabe visioner

med hensyn til økonomien, at tænke nye tanker, som går uden for disse gammelpartibe-
de, som man faktisk udelukkende botaniserer i.

Det er her, vi mener, at vismændene har svigtet ved bare at være ekkoer af socialdemokratiet eller venstre, altså afhængige af regeringen. Men det er jo bare ét argument mellem mange argumenter, som vi forsøger at fremføre til støtte for det foreliggende lovforslag.

Så mente hr. Povl Brøndsted, at det, at man havde kaldt dem vismænd og sat dem op på denne piedestal, skulle da virkelig betyde, at det var noget, som folket havde taget til sig, noget, som folket respekterede.

Jeg må erkende, at for mig er ordet vismænd i allerhøjeste grad ment sarkastisk og ironisk, og jeg opfatter det ærligt talt sådan, at når man taler om, at nu har vismanden professor ditten eller datten udtalt ditten og datten, så forstår jeg ordet vismand sådan, at man gør grin med manden.

Her kan man altså have hver sin sproglige opfattelse, men man siger faktisk, at han er ikke rigtig klog, for at sige det rent ud, og da er det altså således, at hr. Povl Brøndsteds sprogopfattelse åbenbart er en anden end den, vi har i fremskridtspartiet, og i den forstand har vi ærligt talt brugt det i titlen. Når man så ironiserede over, at vi kun fik plads til det i en parentes, var det skam ikke med vores gode vilje. Havde vi fået lov til selv at redigere vort lovforslag, havde det stået i hovedteksten, så havde det heddet forslag til afsked med vismændene. At det har fået den anden titel, skyldes det, som vi har talt om så mange gange herinde, denne ulykkelige ændring i folketingets forretningsorden. Det jo er helt oplagt, at sådan som folketingets forretningsorden er blevet udformet, må et lovforslag med den tekst, som der er tale om her, få den titel, som det foreliggende har, men det er bestemt ikke noget ønskemål, at man skal tale dette cancellikaudervælsk, som præger hovedtitlen. Vi ville meget gerne have kaldt det: forslag til afsked med vismændene, og vi skal nok få sagt farvel til dem, før århundredet er gået til ende, men åbenbart ikke ved denne lejlighed.

Økonomiministeren (Anders Andersen):